

บทคัดย่อ

T 160663

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ : ปัญหาการดำเนินคดีเกี่ยวกับการคุ้มครองซ้ำซ้อนใน
ทรัพย์สินทางปัญญา

ชื่อผู้เขียน : นายจิรายุ รัตนะ

ชื่อปริญญา : นิติศาสตรมหาบัณฑิต

ปีการศึกษา : 2547

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ :

1. อาจารย์วุฒิพงษ์ เวชยานนท์ ประธานกรรมการ
2. รองศาสตราจารย์นิวัฒน์ มีลาภ

ลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร และเครื่องหมายการค้า เป็นทรัพย์สินทางปัญญาซึ่งไม่มีตัวตน ไม่มีรูปร่าง ไม่สามารถมองเห็นได้ และมีลักษณะแตกต่างไปจากสังหาริมทรัพย์หรือ อสังหาริมทรัพย์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เจ้าของสิทธิในทรัพย์สินทาง ปัญญาได้รับความคุ้มครองตามที่กฎหมายบัญญัติให้อำนาจไว้ จากการศึกษาพบว่า กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาของไทย ไม่มีบทบัญญัติห้ามการคุ้มครองสิทธิซ้ำซ้อนไว้ และนักกฎหมายเห็นว่าเมื่อไม่มีบทบัญญัติห้ามไว้ ก็สามารถมีการคุ้มครองซ้ำซ้อนได้ นอกจากนั้นผู้เป็นเจ้าของสิทธิหรือผู้สร้างสรรค์ยังสามารถโอนสิทธิในทรัพย์สินทาง ปัญญาดังกล่าวให้แก่บุคคลอื่นได้ จึงทำให้บางครั้งงานชิ้นเดียวกันนั้น สามารถมีเจ้าของ สิทธิตามกฎหมายแตกต่างกันหลายคน และหากมีบุคคลใดกระทำอันมีลักษณะการทำซ้ำ คัดแปลง หรือแก้ไข โดยมีได้รับอนุญาต กฎหมายให้ถือว่าเป็นการละเมิดแก่ผู้เป็นเจ้าของ สิทธิทุกคน

จากการศึกษาประเด็นปัญหาเรื่องการคุ้มครองซ้ำซ้อนในสิทธิตามกฎหมาย ลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร และเครื่องหมายการค้า เกี่ยวกับการดำเนินคดี อำนาจฟ้อง ผลการ ศึกษาเห็นว่า การฟ้องคดีในทางแพ่งนั้น ไม่เป็นฟ้องซ้ำหรือฟ้องซ้อน เพราะโจทก์ในคดีแรก

T 160663

กับคดีหลังไม่ได้เป็นคนเดียวกัน และฟ้องคดีแรกกับฟ้องคดีหลังไม่เป็นฟ้องในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุเดียวกัน ส่วนในคดีอาญานั้นผู้ทำวิทยานิพนธ์เห็นว่าน่าจะเป็นฟ้องซ้ำฟ้องซ้อน เพราะกฎหมายบัญญัติว่า สิทธินาคคืออาญามาฟ้องย่อมระงับไปเมื่อมีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดในความผิดที่ได้ฟ้อง ซึ่งในที่นี้ความผิดที่ได้ฟ้องหมายถึง ความผิดที่ได้กระทำในครั้งเดียวกันนั้น ส่วนคดีแรกกับคดีหลังจะเป็นคนเดียวกันหรือไม่สำคัญ ดังนี้จึงทำให้เห็นว่าการแก้ไขกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาของไทย ไม่ได้แก้ทั้งระบบ ทำให้การคุ้มครองซ้ำซ้อนในทรัพย์สินทางปัญญาซึ่งมีบทบัญญัติในทางอาญาใช้บังคับอยู่ด้วย ไม่บรรลุเป้าหมายตามเจตนารมณ์ที่กฎหมายต้องการ เพราะเมื่อหากเป็นฟ้องซ้ำฟ้องซ้อนได้ดังกล่าวแล้ว ศาลก็ไม่มีอำนาจพิพากษาลงโทษจำเลยในการกระทำผิดกรรมเดียวกันนั้นได้ เพราะจะเป็นการขัดกับหลักกฎหมายสากลที่ว่า บุคคลจะต้องไม่ถูกลงโทษสองครั้งสำหรับความผิดอันเดียวกัน

ผู้ทำวิทยานิพนธ์จึงเห็นว่า ควรมีการกำหนดความชัดเจนในการคุ้มครองซ้ำซ้อนไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความซ้ำซ้อนระหว่างสิทธิตามกฎหมายลิขสิทธิ์กับสิทธิบัตร ทั้งนี้โดยการแก้ไขพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 โดยเพิ่มความดังต่อไปนี้ในมาตรา 7 ที่บัญญัติว่าดังต่อไปนี้ไม่ถือว่าเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัตินี้

“(6) แบบผลิตภัณฑ์ที่ได้รับสิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์ไว้แล้ว”

เพื่อแบ่งแยกงานที่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายทั้งสองฉบับแยกจากกันต่างหากโดยชัดเจน เพื่อไม่ให้เกิดการคุ้มครองซ้ำซ้อนขึ้นในกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา อันเป็นการแก้ปัญหาคำเนินกระบวนการพิจารณาในคดีอาญาในเรื่องฟ้องซ้ำหรือฟ้องซ้อน

ABSTRACT

TE 160663

Thesis Title : The Problems of Court Procedure Concerning Overlap
Protection on Intellectual Property

Student's Name : Mr. Jirayu Rattana

Degree Sought : Master of Laws

Academic Year : 2004

Advisory Committee:

1. Mr. Wutipong Vechayanon Chairperson
2. Assoc. Prof. Niwat Meelarp

Copyright, Patent and Trademarks are in corporeal properties and have their characteristic distinguishing from movable or immovable property according to the civil and commercial code. The right owners are protected according to the provision of law. From the research, it is found that Thai intellectual property law doesn't prohibit the dual protection there of and many scholars have their opinions that since the law doesn't prohibit such protection, the dual protection should be recognizable. Moreover, the right owners or the authors are able to assign their rights to the others which results in the facts that the same work might possibly have a variety of right owners and if there is someone infringes such work, the law vests to all right owners the right to enforce their intellectual property rights.

TE 160663

And also from the research regarding the matters of dual protection among copyright, patent and trademarks, particularly the right to enforce, power to invoke the law suit. The results of this research appear that in civil case, the complaints filed by different owner regarding the infringement on the same work are not prohibited by the Civil Procedure Code section 148 or 173 since the plaintiff of both case are not the same person and the issues thereof are not on the same grounds or not reference to the issues so decided in first case. But in Criminal case, the author has an opinion that the second suit must be prohibited as by a final judgment is inference to the offence for which the prosecution has been instituted. The offence for which the prosecution has been instituted means the offence of the first case as such. The fact that the plaintiff in the first and the second case are not the same person is immaterial. Therefore it can be seen that the amendments of Thai intellectual property law were not done as a whole system the result of which brought about the dual protection which should not be accepted in respect of criminal procedure. The goal of the amendments could not be achieved if the laws allow further prosecution or proceeding inference to the issues or offence so decided, because this would be contradicted to the general rule of law "against double jeopardy".

The author has an opinion that there should have been the clearly designation on dual protection especially the dual protection between copyright and patent. This would be achieved by amending the Copyright Act B.E. 2537 section 7 as follows:

TE 160663

“(6) Product design which has already been registered as production design patent.”

Such amendment should be done in order to prohibit the dual protection. If we, however, intend to maintain the dual protection, there will be the problem on criminal procedure since it is contrary to the provision of the Criminal Procedure Code section 39 (4) and we would inevitably amend the procedural rule on intellectual property to clearly allow bringing a suit case in this manner.